

Mikkel Tode Raahauges prædiken søndag seksagesima

Taler

Mikkel Tode Raahauge
Sognepræst

Dato

23. februar 2025

Sted

Skovshoved Kirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Markusevangeliet kapitel 4, vers 1-20

Salmer

Giv mig, Gud, en salmetunge

Du, som har tændt millioner af stjerner

Alle mine kilder skal være hos dig

–

En bondemand går ud at så

Kom, regn af det høje! lad jorden oplives

Så vældigt det mødte

1

Urtebedet

For sådan en københavnerdreng, som er vokset op i en lille treværelses lejlighed
5 på Christianshavn, og for hvem Kongens Have var at regne for regulær natur og
en tur i Fælledparken var som at komme på landet – der var det en på alle
tænkelige måder eksotisk og overvældende oplevelse pludselig en forårsdag at stå
hér i Skovshoved. Med hvad der føltes som hundredvis af flyttekasser bag mig
og lige så mange kvadratmeter foran mig. Og allertættest på: det urtebed, der
10 løber langs med præsteboligens facade. Et urtebed, som det nu for en tid var mit
ansvar at holde styr på, så det kunne se pænt og præsenterbart ud i det tilfælde, at
der skulle komme fint besøg. Fra provsten, f.eks., eller måske Dronningen –
man ved jo aldrig ...

15 Jeg var – og er heller ikke, har jeg siden måttet erkende – noget udpræget
havemenneske, og det er min forgænger i embedet efter urtebedet at dømme
heller ikke. Men hun er med al tydelighed en bedre kristen end jeg, for hvad hun
eventuelt måtte mangle i havekundskaaber, det vejer hun op for i fromhed og
sand Kristi efterfølgelse. For urtebedet, dét bar præg af, at hun i hvert fald ikke
20 havde taget det alt for tungt, hvad der nu måtte findes dernede. Det var et
veritabelt vildnis; fyldt med alle mulige og umulige slags planter, som jeg ikke

kender navnene på. Forskellige former for krat og ind imellem bl.a. sådan nogle lange, røde blomster af en art. Og op gennem fliserne, der i sin tid forgæves var
25 blevet lagt i urtebedets kanter for at afstikke en naturlig grænse for herligheden, der voksede der mælkebøtter i tusindvis. Og under dem slyngede sig rodnettet af en mynte af en anden verden. (Til dem, der ikke lige véd det, så er mynten en charmerende urt til at begynde med. Den sætter små fine, lilla blomster og dufter guddommeligt og kan gøre den afgørende forskel i f.eks. en drink. Men
30 ved nærmere bekendtskab mister den efterhånden sin charme, for lige så snart, den har fået ordentligt fat, så respekterer den ikke længere de grænser, som man sætter for den, men dukker op overalt; hvor som helst, den kan komme til og er praktisk talt umulig at slå ihjel).

35 Men det vidste jeg intet om dengang. Og københavneren er som bekendt en sejlivet og genstridig art – jeg skulle nok få styr på dét bed. Og der gik heller ikke ret længe, førend jeg lå dér i kanten af det på sådan en regnbuefarvet skumgummidims iført de dér tykke, hvide handsker, som man kan gribe om torne med, og luede. Krattet flåede jeg væk; sten og skrub i jorden fjernede jeg;
40 mælkebøtterne trak jeg op og myntens rødder huggede jeg over med en økse. I kampens hede røg der også et par af de lange, røde blomster; alt, hvad jeg ikke selv mente havde en plads i urtebedet, blev ryddet. Og så såede jeg: kornblomster, min yndlings; valmuer, morgenfruer – i nøje afmålte fordybninger med passende afstand – og ventede. Og efter nogen tid kom jeg
45 tilbage og så, at det overalt piblede op med små, lysegrønne spyd. Mynten var tilbage ...

Og derfra blev processen kun mere opslidende. Med tiden skulle jeg pludselig også forholde mig til både snegle og solsorte, og sidenhen er der gået adskillige
50 timer med at afprøve, hvilke sneglegifte og fugleskræmsler, der virker bedst. Liv, som jeg ikke får tilbage – i mine bestræbelser på at holde styr på mit urtebed, så det kunne se pænt og præsentabelt ud. Vel vidende, altså, at det jo kun er til låns.

55 Så når jeg nu hører evangeliet, som det kommer til os i dag i skikkelse af lignelsen om sædemanden, så begynder jeg jo selvfølgelig straks at overveje, hvilken slags jord jeg mon er; om jeg er vejkantjord, klippejord, iltfattig jord, god jord. Og først og fremmest, så tænker jeg på alt dét, som jeg selv mener at kunne gøre for ligesom at holde styr på den, så den ser pæn og præsentabel ud i det tilfælde, at
60 der skulle komme fint besøg. Fra Gud, måske, ja ja, men måske i lige så høj grad

fra alle mulige andre, som jeg godt kunne tænke mig skulle komme og beundre mit livs urtebed.

- 65 For jeg véd jo godt, at der også i min indre jord gemmer sig lidt af hvert. Ting og sager, som både fuglene og sneglene er vilde efter at få fat i; skrub og sten; krat; mynte, som jeg næppe nogensinde kommer til livs. Sådan tror jeg det er for os alle sammen, og det kan selv en københavnerdreng forstå; det behøver man ikke at have en have for. Og så lægger man sig dér i kanten af sit livs urtebed på en af
70 de dér regnbuefarvede skumgummidimser og tager handskerne på og går i gang med at lue. Flå, fjerne, trække op, hugge over – pyt med, om der ryger nogle af de lange røde – og sprede gift, sætte fugleskræmsler op og se, om man mon ikke kunne få noget lidt yndigere til at gro der – i nøje afmålte fordybninger med passende afstand. Og sådan kan livet ellers skride forbi derude på den anden side
75 af hækken, mens processen kun bliver mere og mere opslidende og man alligevel før eller siden må indse, at mynten er tilbage.

- Sådan er der måske også nogle af jer, der har det? Fælles skade er fælles trøst, men hør hér: denne lignelse er nu engang ikke kendt som lignelsen om de forskellige
80 former for jordbund og om, hvordan man bedst muligt kan holde fugle og snegle og krat og mynte og den slags væk fra sit urtebed og således få det til at fremstå pænt og præsentabelt for Gud og hver mand. Den er kendt som lignelsen om sædemanden. Om ham, der kaster om sig med millioner af gyldne kerner uden at skele for meget til, hvor de lander. Som sår ord om syndernes
85 forladelse og evigt liv overalt hvor han kommer, og lader det gro side om side med alt muligt andet. Noget af det bliver måske ædt. Noget af det bliver måske svedet, noget af det bliver måske kvalt. Men noget af det skal nok slå rod på den ene eller den anden måde; det sørger den gode Gud selv for. Som mælkebøtter, f.eks., der flækker alle de fliser, som vi lægger for at afstikke grænser for os selv og
90 hinanden. Eller mynte, måske, som sætter små, grønne spyd overalt; hvor som helst, den kan komme til, og som er umulig at slå ihjel.

*

- 95 Vores livs urtebed, det er kun til låns. I virkeligheden, så er det jo Guds, og derfor må Gud også gøre med det, hvad han vil. Og fordi Gud tilsyneladende blæser på om det hele ser pænt og præsentabelt ud, men sår overalt, hvor han kan komme til, så kan vi måske også rejse os op fra den regnbuefarvede skumgummidims; bare et øjeblik. Børste jorden af knæene, kaste

arbejdshandskerne væk og strække ryggen og tage to minutter med en drink i en solstråle og betragte vores urtebed fra en lidt anden vinkel. Oppefra?

105 Mit eget derhjemme langs præsteboligens facade ligner efterhånden mere og
mere dét, som min gode forgænger i sin tid overleverede. Der er i hvert fald lidt
mere vildnis over det igen, og til min store glæde har jeg set, at det også rummer
alt muligt, som jeg aldrig selv har plantet der. Lige nu er det fyldt med erantis og
vintergækker. Krokusserne og tulipanerne er på vej, og i det ene hjørne er der
også dukket et lille hasseltræ op fra en nød, som et egern må have glemt. Der er
110 endda kommet nogle af de lange, røde blomster tilbage, og til sommer – dét ved
jeg fra sidste år – så kommer kornblomsterne og valmuerne og morgenfruerne
og blomstrer side om side med mælkebøtterne og mynten. Og så kommer
sneglene; så kommer solsorten, og med tiden kommer også bierne og
sommerfuglene. Og før jeg ved af det, så summer hele herligheden af liv!

115 Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

120

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Seksagesima

125

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mikkel-tode-raahauges-praediken-sondag-seksagesima>

130

135